

HØSTGILDET.

Syngespil i 1 Akt af Th. Thaarup.

Musiken af Schulz.

(1790 Det kgl. Theater.)

Andantino.

I. *p*

fyldte skøn Sig-rid det at - ten - de Aar, var ro - lig i Vin - ter og mun - ter i
 var hun i Hjer - tet, i Ad - færd saa blid; var rød som en Ro - se, som Li - li - en
 bandt u - den Hen - sigt den skø - ne - ste Krans, var al - tid den før - ste i Sang og i
 ri - de de Bøn - der nu Som - mer i By, de San - ge de ly - de saa højt ud - i
 el - sker nu Sig-rid, og el - skes i gen; hun græ - der, naar O - luf fra hen - de drog

Vaar, som Bæk - ken i Engens det blomstren - de Skød, saa stil - le, saa kla - re de
 hvid; to Øj - ne hun hav - de saa kla - re, saa hvil - ken hun
 Dans; saa man - gen stolt Ungkarl før - elskt hen - de lod hun dem
 Sky. Sin O - luf ved Gil - det hun første Gang saa; men haab - lø - se lod hun dem
 hen; med Glæ - de hun ser ham at kom - me til By, og naar han bort - dra - ger, hun -

Da - ge hen - flød. *f*

1. 2. 3. 4. 5. *Lento.*

2. From
 3. Hun
 4. Rask
 5. Han

6. 0

Hal-vor! min Skæb-ne, skøn Sig-rids er lig saa frygter, saa haaber, saa el-sker jeg dig. O

Hal-vor, med dig drog min Ro-lig-hed hen! din Genkomst a-le-ne kan brin-gemig den!

Allegretto. *Henrik.*

II. *mf*

1. En	Ti-me før Mid-dag Ma-	dam-men op-staar, saa
2. Man	spi-ser til Mid-dag, naar	Klok-ken slaar to, og
3. I	Mor-gen Ma-dam-men er	bu-den til Gæst, det
4. Til	alt maa den Æg-te-mand	ti-e og se, skal

drik-ker hun først Sukker - la-de, og ma-ler sit Ansigt, og kru-ser sit Haar, for
 sid-der til BordsKlokken fi-re; der spot-ter man Dy-den, og From-hed og Tro, saa
 Laug kan hun ik-ke for-sa-ge; den un-ge Hr. Spa-der.feldt gi-ver en Fest, og
 det ej be-komme ham il-de, naar Man-den maa græ-de, Ma-dam-men vil le, Ma-

Spej-let hun nej-er og smi-ler og gaar, og ser hvordan det mon-ne la-de. Nu
 kom-mer Klørknægt for at skif-te vor Bo, det kal-der man ik-ke at svi-re. Hr.
 Hu-set faar skøt-te sig som det kan bedst, lad Manden kun brum-me og kla-ge! Ma-
 dam-men er Dron-ning ved hver As-sem-blé, mens Pi-ger-ne gør hvad de vil-le! For

kom-mer en Straa-jun-ker pyn-tet og stram: „God Mor-gen Madam!“
 Ha-sen-fus har man den Æ-re at se ved sli-g As-sem-blé!
 dam-men hun tæn-ker hvad Ø-ret ej rør, det Hjør-tet ej rør.
 sil-digt til Syn-der-nes Kundskab hun kom, da Pun-gen var tom.

Larghetto.

Peter.

III.

Min he-le

Sjæl for Gre-the brænd - te fra før - ste Dag, jeg hen - de saa, fra

før - steDag jeg hen.de saa. Selv Himlendenne Lu - e tænd - te, og derfor kanden ej for -

gaa; der - for, der - for kan den, der - for kan den ej for -

gaa. f Jeg hendes

Haand paa Hjærtet lag - de, hun rød - mende til - smil - te mig. pp

Og tavst vort Blik hin - an - den sag - de: jeg el - sker dig; jeg

elsker dig; jeg el - sker dig! *f* Jeg hendes Haand paa Hjertet lag - de, hun

rød - mendetilsmitte - mig. *pp* Og tavst vort Blik hin - an - den sag - de: Jeg

el - sker dig; jeg el - sker dig; *mf* jeg el - sker *pp* dig!

Poco lento.

Hans.

IV. *p*

1. Jeg frem med her til Ste - det	kom, var fa - der - løs og
2. Han var en klog og æ - del	Mand, ej A - del kan en
3. En Hel - lig af - ten som vi	sad, lidt før vor Mo - der

langt fra Frænder; mit Hjør - te var min Ej - en - dom, og tven - de ar - bejdsvan - te
 Bon - de væ - re. Hans Stolt - hed var hans Bonde - stand, hans Ær - lig - hed det var hans
 Du - gen bred - te; den Gam - le spurgte mig saa glad: Hør Hans, du vil vel æg - te

Hæn - der. Her gamle Morten fæsted mig, og han har gjort mig lykke - lig.
 Æ - re. Han var nu Gud og Konge tro, hans Liv var Fryd, hans Død var Ro.
 Gre - the? Min Glæde var mig Tungebaand, jeg kys - te tavs hans Fader - haand.